

Simonsen: Som antydet i Betænkningen havde det Parti, som jeg tilhører, ønsket Loven mere omfattende, saaledes som der ogsaa var udtalt Ønske om i de Henvendelser, der er indgaaet fra den danske Købstadforening og fra nogle enkelte Kommuner; men efter at det under Forhandlingerne havde vist sig, at det ikke var muligt at opnaa en saadan Ordning, som vi tilstræbte, kan vi efter Omstændighederne tiltræde det Forslag, der her foreligger, og jeg vil anbefale dette høje Ting at stemme derfor.

Johannes Lou: Lovforslaget har nu faaet en helt ny Redaktion. Jeg maa meget beklage, at Socialdemokraterne og de Radikale har været med til nu at gennemføre en Ændring af den gældende Boliglov, en Ændring, som i dette Øjeblik selvfølgelig er til Fordel for Lejerne, men man kan være evigt forvissat om, at naar nu Lejerne har faaet denne Cadeau, vil der ikke gaa mange Dage, før vi hører nyt fra Grundejerne, før Grundejerne stiller deres Krav om Ændringer af den Boliglov, vi har. Her har Radikale og Socialdemokrater brudt det gode Forhold, paa hvilket den gode Boliglov, som vi nu lever under, hviler. Hvad angaar Venstre, ser det jo mærkeligt ud, at det Parti, som paa alle Tidspunkter har talt imod Restriktionerne og talt for Restriktionernes Ophør, nu stiller et Forslag, der gaar ud paa en Forlængelse af gældende Restriktioner. Restriktionerne i Boligloven vilde jo høre op den 1. Maj 1927, og det Suk, som Venstremindretallet udstøder om, at nu er Tiden snart nær, da Restriktionerne skal bortfalde, maa ikke fordunkle den Sandhed, at Venstre nu er med til at forlænge Restriktioner, som vilde være bortfaldet, hvis den højtærede Indenrigsminister ikke havde taget Initiativet til at foreslaa dem forlænget. Jeg anbefaler at stemme imod dette Ændringsforslag.

Niels Petersen: Den gennem Ændringerne foretagne Forbedring af det oprindelige Lovforslag giver sig særlig Udtryk gennem Bortfaldet af § 1, hvorved man søgte at vække Forestillingen om, at naar man naaede til 1. December i Aar, vilde en Afvikling af Huslejeloven for Storkøbenhavns Vedkommende være virkeliggjort. Som jeg fremhævede ved første Behandling, gik jeg ud fra, at det var en Forestilling, som ikke vilde blive til Virkelighed, men ikke des mindre vilde det kunne komme til at virke overordentlig uheldigt, og jeg kan derfor kun

udtale min Tilfredshed med, at § 1 falder bort.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet angaaende Kommunerne udenfor Storkøbenhavn, maa jeg sige, at det er ingeniunde med Glæde eller Tilfredshed, at vi gaar med til, at de kun gælder Kommuner med over 12 500 Indbyggere. Var Grænsen 15 000 vilkaarlig, saa maa vel 12 500 siges at være det i lige saa høj Grad; der savnes enhver som helst Begrundelse for at standse ved det ene eller det andet af disse Tal. Men selvfølgelig maa vi sige, at 12 500 er bedre, fordi det dog bliver flere Kommuner, der saa kommer til at nyde godt af Bestemmelsen. Men det forekommer mig vedblivende urimeligt, at man ikke overlader det til Kommunerne selv at træffe Afgørelsen, for det er dog givet og klart, at det kan ikke være nogen Tilfredsstillelse for Kommunerne at opretholde Restriktioner af den Art, og naar de opretholdes, er det kun, fordi Bolignøden i vedkommende Kommune tvinger dertil. Naar vi Radikale ikke des mindre gaar med til det Kompromis, her foreligger, er det, fordi der kun gennem dette Kompromis kan opretholdes Mulighed for, at ogsaa Kommuner med under 12 500 Indbyggere kan komme med; ellers vilde Resultatet utvivlsomt være blevet, at der slet ikke vilde være Tale om, at de kunde komme med. Det har staaet mig fuldstændig klart, hvor uheldigt det er, at der nu indtræder et Mellemrum, hvori Restriktionerne ikke gælder, for i den Mellemtid kan der ske overordentlig stor Skade. Men det forekommer mig, at Kommunerne selv i væsentlig Grad vil kunne bøde derpaa ved, naar de skønner, at Forholdene gør det nødvendigt, at genindføre Restriktionerne, uden Tøven at træffe Beslutning om, at Tilflytningsbestemmelserne atter sættes i Kraft. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Indenrigsminister vil være lydhør overfor saadanne Krav fra Kommuner, hvis Indbyggerantal ligger under 12 500, idet, som jeg fremhævede ved første Behandling, enhver maa være paa det rene med, at det er dem, der har Skoen paa, der føler, hvor den trykker, altsaa i dette Tilfælde Kommunerne; og da det maa forudsættes, at deres Ministeren er fuldkommen Respekt for det kommunale Selvstyre, gaar jeg ud fra, at enhver Henvendelse fra saadanne Kommuner, der kan anføre rimelige Grunde, nemlig at Bolignøden bevirker, at saa og saa mange Familier ikke kan komme under Tag, vil der blive taget Hensyn til, saaledes at Restriktionerne genindføres for saadanne